

VÂNĂTORII DE COMORI

PERICOL PE NIL

JAMES PATTERSON

și CHRIS GRABENSTEIN

ILUSTRĂȚII DE
JULIANA NEUFELD

CORINT JUNIOR

SCURT MESAJ DE LA BICKFORD KIDD

Înainte de toate, să știți că nimeni nu mă strigă Bickford, mai puțin sora mea geamăună, Rebecca, atunci când o supăr foarte tare.

În al doilea rând, ar trebui să știți că eu, Bick Kidd, sunt cel care vă va istorisi întreaga poveste, iar sora mea Beck se va ocupa de ilustrații.

Cum ar fi aceea pe care o vedeți acolo, în stânga.

(Tot Beck mi-a cerut să vă avertizez să nu credeți tot ce vă voi spune. Mai ales dacă este vorba despre ea. Ca de exemplu comentariul meu răutăcios la adresa comentariilor ei răutăcioase. Bine, fie. Acum putem începe povestea?)

Țineți-vă bine!

Va fi o călătorie tumultuoasă.

În fond, toate călătoriile familiei Kidd sunt așa.

BICK

FRATELE MEU MAI
MARE (cu două minute),
NESUFERIT CA O
GÂNGANIE. OBSERVAȚI
ACUL CARE
ÎI IEȘE DIN FUND.

STORM

ÎNZESTRĂȚĂ CU MEMORIE
FOTOGRAFICĂ. ÎȘI AMINTEȘTE
ORICE FOTOGRAFIE PE CARE
A VĂZUT-O VREODĂȚĂ.

THE

TOMMY AIURITUL

← DESENUL SE INSPIRĂ DINTR-O FOTOGRAFIE
FĂCUTĂ DE UNA DINTRE IUBITELE LUI.
NUMELE EI ÎMI SCAPĂ ACUM.
LA FEL ȘI LUI TOMMY.

EU (BECK)

ARTISTA ÎN
ELEMENTUL
SĂU. ÎMI PLAC
ACUARELE
LA NEBUNIE.

INSPIRAT NUME PENTRU
O BARCĂ, ALĂTURI DE: ☹
CONDAMNATA, SCUFUNDATA
ȘI NAUFRAGIATA. ☹☹☹

Lost

Prolog

PRĂBUSIREA

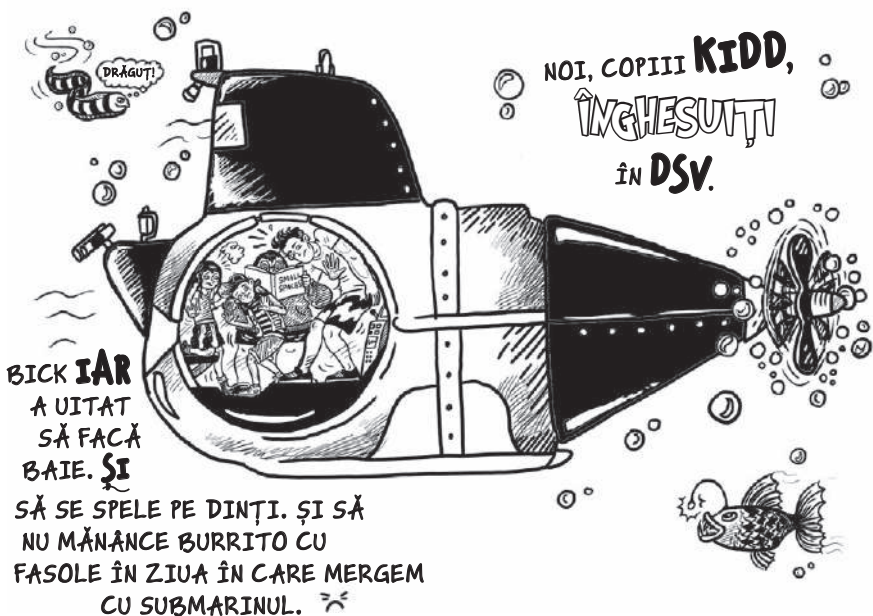
1

De când mă știu, noi, cei din familia Kidd, am trăit pe mare. Într-o zi însă, am fost la un pas să ne pierdem viața în adâncurile ei.

Ne înghesuiserăm toți patru într-un mini-submarin de două persoane (numit de marina americană DSV — sau Vehicul de Scufundare la Mare Adâncime), cel mai modern dintre echipamentele noastre de căutare de comori. Îl cumpăraserăm la o licitație contra sumei de jumătate de milion de dolari, recompensa pe care o primiserăm după ultima noastră aventură.

Sora mea mai mare, Storm, era convinsă că avem nevoie de un submarin care să ne ajute să ne continuăm misiunea de a găsi și de a aduce

acasă cele mai importante două comori din lume:
pe părinții noștri dispăruți.

Vedeți voi, Storm refuză să facă scufundări, pentru că, ultima dată când a îmbrăcat un costum de scafandru, un moș nesuferit de pe un iaht i-a zis că seamănă cu o „balenă costumată într-un crevet”. Gluma nu a fost o idee prea bună, întrucât data următoare când a vrut să iasă în larg cu iahtul lui scump l-a trăsnit un miros insuportabil de pește mort. Nimeni nu se pune cu Storm.

Aveam în continuare nevoie de Storm cu memoria ei fotografică, dacă voiam să ne întoarcem la cele două galioane spaniole scufundate în apropiere de coasta Floridei, pe care tata, vânătorul de comori de renume mondial Dr. Thomas Kidd, le botezase *Gemenele*. Acesta este motivul pentru care ne îngrămădiserăm ca sardelele în DSV.

Din nefericire, mama și tata nu erau alături de noi.

Calele celor două nave erau ticsite de comori, ceea ce ne-ar fi permis să ne continuăm căutările până când am fi găsit o cale de a ne ajuta părinții, care, pe lângă faptul că erau căutători de comori renumiți, erau și implicați în tot soiul de afaceri riscante de-ale CIA-ului.

Așadar, era esențial să găsim acele nave.

Dar Tommy pierduse harta care ne condusesese la *Gemene* prima oară. Sau, ca să fim sinceri până la capăt, o folosise pe post de șervețel pentru o felie unsuroasă de pizza, după care o mototolise și o azvârlise în coșul de gunoi. Coș de gunoi pe care el și una dintre nenumăratele lui

iubite îl folosiseră mai târziu ca să facă un foc de tabără pe plajă.

Pe scurt, harta nu mai exista.

— Submarinul ăsta e supertare! a exclamat Tommy, care, la cei șaptesprezece ani ai lui, era singurul care ar fi putut juca un oarecare rol de adult în viața noastră. Așa ne putem scufunda în familie, fără să trebuiască să ne stricăm freza.

— Și fără să respirăm, a adăugat Beck, care era strivită de unul dintre hublouri.

— Schimbă direcția cu 263 de grade, Tommy, l-a anunțat Storm, care naviga din memorie. Epavele sunt chiar înaintea.

— Am înțeles, căpitane, a spus Tommy.

Dar în momentul în care a împins maneta în față, submarinul nu s-a clintit din loc.

Ne scufundam purtați de curenți.

Din ce în ce mai jos.

— Până la ce adâncime poate coborî mașinăria asta, fără să-i plesnească vreo garnitură? am întrebat.

— Patru mii cinci sute de metri, m-a informat Storm. Adică paisprezece mii șapte sute șaiszeci

și patru de picioare, pentru cei care ați chiulit de la orele de conversii metrice.

— Poate ar fi mai bine să ne întoarcem la *The Lost*, a sugerat Beck. Și, știu eu... să citim manualul de utilizare.

— Da, a spus Tommy. E o idee bună. Ne pregătim de emersiune. Verificăm sistemul de ventilație. Închidem voletii de perete.

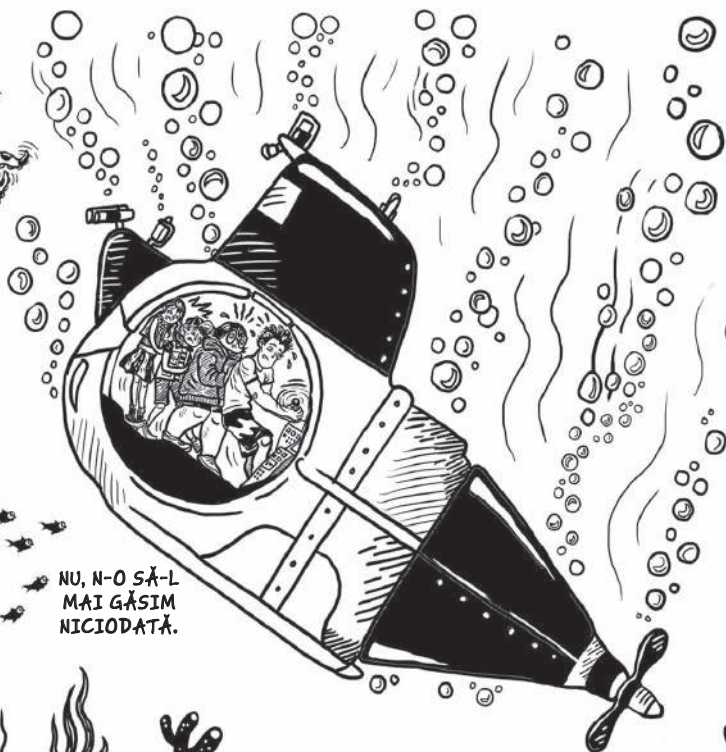
DRUM BUN.
N-AȘ VREA SĂ
FIU ÎN PIELEA
VOASTRĂ.

ĂLAE
NEMO?

NU, N-O SĂ-L
MAI GĂSIM
NICIODATĂ.

Tommy se purta ca un veritabil comandant de submarin.

Din nefericire, continuam să ne scufundăm.

— Nici comenzile astea nu funcționează, ne-a anunțat Tommy într-un final, după ce a apăsat în zadar pe mai multe butoane.

— Deci, în principiu, nu ne rămâne altceva de făcut decât să stăm cuminți și să așteptăm să ajungem pe fundul oceanului? am spus eu.

— În principiu, da, a încuviințat Tommy.

Dar chiar în clipa aceea s-au oprit motoarele.

— Am rămas fără energie, ne-a informat scurt Storm. Dacă știți vreo rugăciune, ar fi momentul să v-apucați s-o spuneți.

Vă amintiți că Tommy spusese că submarinul ne va ajuta să ne scufundăm în familie? Ei bine, se părea că tot el ne-ar fi putut ajuta să *murim* în familie!

2

Ne scufundam vertiginos.

— Adio, lume crudă, a rostit Storm, recunoscută pentru talentul ei de a spune tot ce-i trece prin minte fără să se sinchisească. Spune-i lui Neptun să își înfigă tridentul în fundurile noastre, fiindcă s-a zis cu noi. Nu ne-au mai rămas decât lacrimile, deși eu personal refuz să vărs vreuna.

— Hei, stați un pic! a reacționat Tommy. Noi suntem familia Kidd. Trăim pentru astfel de aventuri. Expedițiile primejdioase sunt liantul care ne ține laolaltă. Într-adevăr, sunt și momente când ne ducem în jos, dar ieșim întotdeauna la suprafață. Și nu ne dăm niciodată bătăuți. *Absolut niciodată!*

Fratele meu se purta ca un bărbat adevărat. Sau ca un idiot.

Sincer vorbind, intraserăm într-o ditamai beleaua, mare cât oceanul spre fundul căruia ne îndreptam.

— Îmi amintești de tata, Tommy, a spus Beck. E foarte plăcut cum încerci să ne încurajezi.

Tommy a zâmbit, arătându-și gropițele din obraji.

— Mulțumesc, Beck.

— Situația asta are și ceva tragic, a intervenit Storm. Mai ales dacă ne gândim la momentul în care se petrece. Dar oxigenul ne mai ajunge pentru câteva ore, așa că avem timp să medităm la moarte și la lucrurile care ne vor lipsi cel mai mult. Eu sunt împărțită între biscuiții Mallo-mars și gogoșile Krispy Kreme.

— Hm, grea decizie, a spus Beck. Aș înclina totuși spre Mallomars.

— Ați uitat de mama și de tata? am întrebat eu. Ei îmi vor lipsi cel mai mult.

Mama fusese răpită de pirați în Cipru. Tata dispăruse într-o furtună teribilă, în apropiere de coasta insulelor Cayman. Cu ajutorul unchiului Timothy, trimisesem un fals e-mail de la „Tata“

către copiii „lui“, care însă nu reușise să îi convingă pe toți că era încă în viață.

— Tata a murit, Bick, a replicat Storm răspicat. Trebuie să accepți asta și să mergi mai departe.

— Cum ar putea să meargă mai departe? a intervenit Beck. Suntem închiși aici ca Pokemon într-o minge Pokeball.

— Storm are dreptate, a oftat Tommy. Tata ne așteaptă acolo jos, în cufărul lui Davy Jones¹.

— Auziți, cine mai e și tipul ăsta, Davy, care are un cufăr? a întrebat Beck. Vreun fraier de la noi din școală?

— Oameni buni, ascultați-mă! am strigat, consumând probabil cam mult oxigen. Tata *nu* a murit. Faptul că a fost măturat de o furtună uriașă de pe puntea navei nu înseamnă nimic.

Storm mă fixa cu privirea.

— Doar că a murit.

Umerii i-au căzut, semn că nu era mereu atât de dură pe cât se voia, apoi s-a prăvălit pe podea cuprinsă de disperare.

¹ Expresie care se referă la fundul mării, locul în care își găsesc sfârșitul marinarii și navele naufragiate.

A căzut ca un bolovan și submarinul s-a cutremurat sub greutatea ei.

Și a început să se scufunde cu mai mare viteză.

În regulă, v-ați dat seama deja că nu am murit pe fundul oceanului. Acesta este abia prologul. Naratorii nu mor niciodată în prolog.

(Beck m-a asigurat că nu-i o problemă dacă mor eu, că o să continue ea povestirea. Ce amabil din partea ta, surioară.)

Deci cum am supraviețuit?

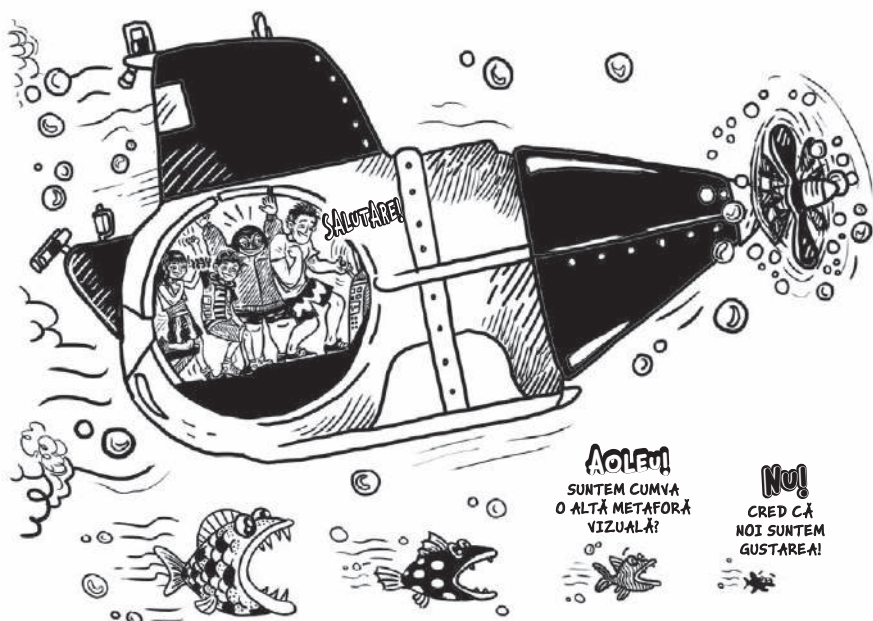
Ei bine, în momentul în care am atins fundul oceanului a fost ca atunci când cineva dă cu piciorul într-un automat în care ți s-a blocat mâncarea.

Brusc, s-au aprins toate luminițele de pe panoul de control și motoarele au revenit la viață.

— Minunat. Impactul a fost suficient de puternic pentru a porni motoarele, ne-a explicat Storm.

Tommy a tras de maneta de control și am început să urcăm.

— Ce-ar fi să căutăm comoara în stilul clasic? am propus eu. Ne punem costumele de scafandru și ne scufundăm.

— Mai bine, a spus Beck. E preferabil, decât să mă legene butoiul ăsta și să-ți suport respirația scârboasă!

Am pufnit cu toții în râs.

Cred că niciunul dintre noi nu mai simțise o asemenea bucurie de la ultimul Crăciun petrecut în Pago Pago, împreună cu mama și tata.

Dar veselia a durat doar până când am ieșit la suprafață.

Pentru că acolo ne aștepta un alt submarin... foarte mare și foarte fioros.

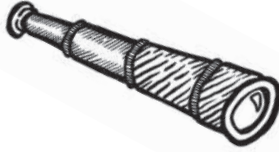

NU-MI MIROASE
A BINE!

S-A GĂSIT
CINE SĂ
VORBEASCĂ!

2

Era submarinul lui Nathan Collier. Dușmanul de moarte al părinților noștri: nemernicul care avea propria emisiune TV pe Canalul Ciudățeniei Subacvatice. Ticălosul încerca mereu să-și însușească meritele și descoperirile lor, când, la drept vorbind, era cel mai prost vânător de comori care a navigat vreodată pe cele șapte mări (el credea că sunt doar cinci).

— Salutare, familia Kidd! ne-a strigat el printr-un megafon, proțăpît pe puntea submarinului său, înconjurat de câțiva derbedei înarmați până-n dinți.

Collier, care este înalt cam cât mine, deși e adult, își etala costumul oficial de explorator:

pantaloni și cămașă kaki și o geacă decolorată din piele, în stilul celor purtate de piloții de bombardier. Părul gelat îi era lipit de cap, cu excepția unei șuvițe cârlionțate care-i atârna peste sprânceana stângă. Surâsul lui mios nu păcălea pe nimeni.

— Copii, n-o să vă vină să credeți ce-am descoperit în adâncuri. Două dintre galioanele spaniole din Flota Pierdută a lui Cordoba de la 1605. Datele primite de la sonar confirmă că navele gemene sunt *doldora* de comori.

Gemenele.

Numite de tata și „Fondul nostru secret pentru facultate“.

— Epavele sunt ale noastre! i-a strigat Tommy.

— Nu zău? Voi sau părinții voștri aveți vreun document din care să reiasă asta?

Tommy a început să mormăie în barbă.

— Nu, dar era comoara noastră *secretă*. N-ai nevoie de documente pentru ceva ce e secret...

— Serios? Uite că eu am, a spus Collier, fluturând o hârtie. Gina mi-a dat o mână de ajutor.

— Salut, Tommy!

O roșcată într-un costum de baie cu buline și-a făcut apariția prin trapa submarinului lui Collier. Bineînțeles că nu putea fi decât una dintre multele iubite ale lui Tommy.

— Nathan o să-mi dea câteva smaralde pentru că l-am ajutat să vă dea de urmă, a spus ea. Mulțumesc, Tommy, că mi-ai dat numărul tău de telefon.

— Să știi, Thomas, i-a zis Collier ironic, că n-ar strica să-ți dezactivezi GPS-ul din când în când. Mai ales dacă nu dorești ca toate fetele cărorora le-ai frânt inima să știe pe unde umbli.

Tommy s-a întors către noi cu o privire tristă.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, am spus. N-are decât să ia Collier tot aurul.

— Așa e, a adăugat Beck. Să ia și bijuteriile, dacă vrea.

— Și artifactele religioase de valoare inestimabilă, a completat Storm.

— Și argintul, a zis Beck. Argintul e aproape la fel de prețios ca aurul.

— Nu contează, am intervenit eu. Noi suntem familia Kidd! Asta e cea mai mare comoară!

— Dacă e s-o spunem pe-aia dreaptă, valoarea monetară a tuturor mineralelor din corpurile noastre este de patru dolari și cincizeci de cenți. De persoană.

— Pentru mine, familia e mai prețioasă decât aurul, am spus, străduindu-mă din răsuputeri să le ridic moralul celorlalți. Chiar dacă pierdem comoara, ne avem în continuare unul pe celălalt.

— Iar acum, copii, a reluat Collier, am să vă rog să urcați în bărcuța voastră de jucărie ca să

o pot torpila și să spun lumii întregi cum năzbâtiile voastre de vânători de comori v-au costat viața.

Ei bine, poate că nu ne vom mai avea unul pe celălalt pentru mult timp.

Beck a strâns pumnul și l-a ridicat înspre Collier.

— O să plătești pentru asta, tu... tu...

— Gunoiole, scursură abjectă ce ești, i-am sărit eu în ajutor.

— O, frumos spus, Bick.

— Mulțumesc. Tu te ocupi de ilustrații, eu, de vorbe.

— Lăsați barca! a țipat Collier. Voi, obrăznicăturilor, mi-ați mâncat destul ficații.

Apoi s-a întors către trupele lui, pregătit să le ordone să deschidă focul asupra noastră.

S-a oprit, însă, la vederea unor bărci de mare viteză apărute la orizont.

— Armele jos! le-a strigat prin megafon o voce din prima barcă. Collier, ești înconjurat!

Era așa-zisul nostru unchi Timothy, superspiionul misterios și ciudat care, chipurile, coordona

misiunile secrete încredințate de CIA părinților
noștri și care apărea mereu la locul și la momen-
tul potrivit.

Eram salvați!

Sau poate nu...

NU MIȘCĂ NIMENI! SUNTEM DE LA CIA!

DAR SUNTEM SPIONI ULTRASECREȚI, AȘA CĂ UITAȚI CE-AM ZIS ADINEAORI.